

Utolértük a Nyugatot

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXIII. évfolyam, 15. szám, 2019. április 12.

Réges-régen, a *Magyarország* hetilap külföldi sajtószemléjében olvastam egy interjút, amit Kádár János adott valamelyik nyugati lapnak. Valamikor a hetvenes években lehetett. Sem az időpontra nem emlékszem, sem arra, hogy kinek nyilatkozott, csak egy nyelvi fordulat ragadt meg bennem igen világosan. Az újságíró megkérdezte, nem tart-e az első titkár attól, hogy a viszonylag engedékeny utazási politika miatt túl sokan hagyják el az országot. Mire Kádár azt felelte, hogy nem, általában hazatérnek, és különben is, legalább rájönnek, hogy „*ott sincs kolbászból a kerítés*”.

Őszinte leszek, nem ismertem a szólást, és pragmatikai szinten már csak azért is hülyeségnek találtam, mert nem értettem, miért jó, ha egy kerítés zsíros és fokhagymaszagú; másfelől, hogy minek kell élelmiszerből csinálni lécc vagy drótt helyett, hiszen merő pazarlás, és ha rendeltetéséhez híven megeszik, akkor nem marad kerítés.

Politikai szinten viszont az jutott először eszembe: úristen, kinek a kezében vagyunk? Nem tudtam az 56 utáni terrorról, a szovjet függés részleteiről, a gazdasági reform kudarcáról, csak azt kérdeztem magamban azonnal, hol él ez az ember, Magyarország legnagyobb hatalmú embere, hiszen mindenki tudja, hogy Nyugaton jobb, mert ott gazdagabbak az emberek, és szabadság van. (Nem gondolkoztam a két dolog összefüggésén sem.)